

'Voor tien mille zetten we hem buiten'

Door Peter Eberson

MAASTRICHT • De buitenwereld ziet hem vaak als de ietwat sjoefele, onverzorgde, rokende man die vanachter een eikenhouten bureau op opdrachten wacht. En als hij de opdracht binnen heeft, zit hij uren weggedoken in een auto junkfood te verorberen in afwachting van de komst van de overspelige echtgenoot en zijn minnares. Of het andere uiterste: de prive-detective rijdt op Hawaii rond in een rode Ferrari en beleeft de meest waanzinnige avonturen.

Helaas berusten deze Hollywoodbeelden niet op de werkelijkheid. De moderne detective is vooral veel tijd kwijt met het speuren op internet, in archieven van bedrijven en instellingen en in allerlei administra-

ties. En ja, ook observeren maakt deel uit van zijn werk, maar dat is minder romantisch dan in de film.

Rene Hamelers uit Maastricht heeft van detectivewerk zijn beroep gemaakt. Na een carrière bij de marechaussee en een buitenlandse inlichtingendienst in Afrika begon hij ruim tien jaar geleden zijn Recherchebureau. Als een echte inspecteur Derrick laat hij een pasje zien met zijn foto. Het is het bewijs dat hij een vergunning van het ministerie van Justitie heeft en een erkend detective is. „Want”, zo zegt Hamelers, „ons vak heeft nog altijd een dubieus imago vanuit de tijd dat iedereen maar wat deed en er nog geen richtlijnen waren. Gelukkig is het nu anders. Alleen de goede bureaus blijven

In Maastricht start volgende maand een nieuwe opleiding voor detectives. Acht cursisten mogen zich over een jaar, als ze tenminste slagen voor hun examen, particulier rechercheur noemen. Commerciële bureaus maken handig gebruik van het feit dat de politie zaken laat liggen.

overeind en krijgen een vergunning. Volgende maand beginnen bij Hamelers acht cursisten aan de nieuwe opleiding tot detective. In één jaar tijd worden ze klaargestoomd voor het onderzoeksvak. Volgens Hamelers zijn het vooral mensen die ooit een baan ambieerden bij politie of marechaussee en die buiten de boot vielen, die nu detective willen worden. „Mensen die hier binnenkomen met het beeld uit de Hol-

lywoodfilms zijn aan het verkeerde adres. In het theoriegedeelte van de opleiding gaat het vooral om wettenkennis. Droge kost dus. Pas als de praktijk om de hoek komt kijken, wordt het leuker.”

De directeur van het Nederlands Opleidings Bureau zegt dat de particuliere bureaus vooral profiteren van het feit dat de politie veel zaken laat liggen. „Een miljoen zaken per jaar in Nederland! Maar hoe

werkt dat, politie-agenten hebben een baan van negen tot vijf. Als de dienst klaar is, gaan ze naar huis. Zie jij 's avonds of in het weekeinde nog iemand op een politiebureau? Wij zijn commercieel en moeten resultaat boeken. We gaan ervoor. Dat is het verschil. Bovendien is het zo dat als het gaat om bedrijfsfraude ondernemingen liever een particulier rechercheur inschakelen dan de politie. Als de politie een onderzoek doet, komt het vroeg of laat naar buiten en dat willen bedrijven vaak niet.”

De detectives die Hamelers opleidt, kunnen zich na hun opleiding vestigen als zelfstandig ondernemer. Maar er zijn er die in dienst treden als bedrijfsrechercheur of bij grote verzekeringsmaatschappijen. „Vooral

bedrijfs- en verzekeringsfraude komt tegenwoordig veel voor. En fraude met ziekteverzuim. Een simpel voorbeeld. Een vertegenwoordiger die een ton per jaar verdient, met een auto van de zaak, draait na een paar jaar veel minder omzet. Zijn baas wil weten hoe dat komt. Wa blijkt, veel vertegenwoordiger handelen in de tijd van de baan in allerlei spullen behalve die van hun bedrijf. Als wij die opdracht aannemen dan zegge we 'voor tienduizend gulden zetten we hem buiten. Er komt geen rechter aan te pas. Wij hebben zo'n geraffineerde technieken dat een betrapte werknemer graag tekent en het bedrijf snel verlaat. Anders loop hij het risico dat zijn baas die schade op hem gaat verhalen” gniffelt Hamelers.